

Auschwitzi Foglyok

Ez a tollrajz is az AUSCHWITZ NŐI TÁBOR című tollrajz sorozat egyik darabja, amit 1945 nyarán készítettem. Később festmény is készült belőle.

Amikor megérkeztünk Auschwitzba, és túlestünk a szelekción, beteltek minket egy barakkba, ahol nagyon kellemes élmény volt valóban: letusolhattunk. Le kellett venni mindent, semmi sem maradt az emberen, és azután be kellett menni egy helyiségbe, ahol tusok voltak, és letusoltunk. De amikor kifelé jöttünk, le is borotválták mindenkinek a fejét kopaszra. A kezünkbe nyomtak egy pizsamakabátot vagy valamit, amit magunkra vettünk, és kopaszon jöttünk ki -- nők megkopaszítva.

Első éjszaka beteltek minket valamilyen barakkba, ahol fekhelyek se voltak, és ott egymás hegyén-hátán próbáltunk elhelyezkedni; körülbelül háromszor annyian voltunk, mint ahányan tényleg elfértünk volna. Később a barakkokban hármával feküdtünk egy fekhelyen, sőt volt, hogy többen is. Csak az úgynevezett kórházban, a revírben [Revier] voltak olyan fekhelyek, hogy egy ember hevert csak egy ágyon. Azok is emeletesek voltak természetesen, de nem hárman feküdtek egymás mellett. Voltam a revírben, mert beteg voltam, de szerencsére nem nagyon, úgyhogy

tulajdonképpen én ottan nagyon élveztem azt a helyzetet, hogy egyedül fekhettek egy ágyon.

A megérkezés után napok múlva -- vagy hetek múlva, ezt most már nem tudnám pontosan megmondani -- mindenki kapott egy számot, amit a karunkba tetováltak, és a ruhára is kitűztek, alá meg egy sárga háromszöget. Ott, az auschwitz-i lágerben nem csak zsidók voltak. Akik piros háromszöget viseltek, azok politikai foglyok voltak. A ruhára, amit kaptunk, piros festékkel egy X-jel volt festve, nehogy megszökjünk. Képtelenség lett volna megszökni, de ha valaki mégis megszökött volna, akkor elárulta volna ez a hátán látható jelzés, hogy ő egy szökevény. Úgyhogy mindenkinek a hátára volt festve egy ilyen X-jel. Érdekes módon a lábbelink, az megmaradt. Aztán később olyan is volt, hogy fapapucsokat kaptak egyesek.

Nem nagyon lehetett fölmérni, mekkora helyen vagyunk, mert ez egy nagyon nagy tábor volt, és nem is csak egy láger. A mi barakkunkon kívül nem nagyon jutottunk oda, hogy mászkáljunk, bár egyik barakkból a másikba át lehetett menni, vagy megállni a drótkerítés előtt, de ami ott volt, az sem a szabad világ volt, hanem egy másik láger.

Napközben nem volt mit csinálni. Voltak csoportosulások: barátnők összeálltak, összefogózkodtak és együtt szomorkodtak. Nem volt ott munka se meg semmi se, szóval ott napközben így telt az idő. Persze nekem is voltak barátnőim, nem rögtön, de hát azután lettek. Van, akivel a mai napig megmaradt még a barátság.